

serer Mørup og Direktøren ved Carlsberg Bryggerierne, Sander, fremsætter vedrørende Spørgsmaalet om bundet Mandat, giver i og for sig Udtryk for Tanker, som ligeledes maa gælde for den tvungne Voldgifts Vedkommende, idet de siger, at det vel er af Vigtighed, at en Overenskomst tiltrædes, men at det er mindst lige saa vigtigt, at de, der skal arbejde efter den, føler sig ikke blot juridisk, men ogsaa moralsk forpligtet af den. — Det er alt sammen Udtalelser, som er fremkommet i Arbejdscommissionen af 1925, og som jeg skal tillade mig at henviser til.

Hvad nu selve det Forslag angaar, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard paa egne og Partifællers Vegne har forelagt, skal jeg sige, at Forslagets Indhold kan vi paa ingen Maade acceptere, selv om vi var enige med ham i Princippet. Det hedder i § 2, at denne Domstol skal bestaa af Præsidenten i Højesteret samt Formanden eller en af Næstformændene i den faste Voldgiftsret o. s. v. Jeg vil gerne spørge, hvad Medlemmer af den faste Voldgiftsret har at gøre i en saadan Voldgiftsdomstol. Deres Opgave er at mægle i en ganske anden Art Arbejdsstridigheder, ikke i Interessestridigheder, men hvor der er Strid om, hvorvidt en indgaaet Overenskomst er brudt eller ikke. Endvidere skal Retten bestaa af en af Forligsmændene — udpeget af disse —, en Repræsentant for Arbejdsgiverne og en Repræsentant for Arbejderne. Det vil sige, der skal være tre udenfor de kæmpende Lejre staaende Medlemmer plus et Arbejdsgivermedlem, altsaa paa den ene Side 4 Mand, der ikke har den fjerneste Tilknytning til Arbejderne, og paa den anden Side blot een Repræsentant for Arbejderklassen. Jeg tør sige paa Forhaand, at en saadan Sammensætning vil vi paa ingen Maade kunne acceptere.

Saa skal denne Retsformand endvidere kunne jage Arbejdsgivernes og Arbejdernes Repræsentanter hjem, hvis han, Formanden, ikke finder, at de paagældende, som altsaa er udpeget af Organisationerne, kan siges paa fyldestgørende Maade at repræsentere disse. Jeg synes ogsaa nok, denne Bestemmelse er af en meget søregen Karakter. I saadanne Tilfælde skal Retsformanden ganske solo i Stedet kunne udnævne en Mand, som det nu passer ham.

I Lovforslagets § 4 fastsættes det, at ved Afgørelsen af Stridsspørgsmaalene skal Voldgiftsretten „tage som Rettesnor, hvad der maa anses for ret og billigt“. Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen har herom fremsat nogle Bemærkninger, og navnlig

hans Bemærkninger om det saakaldte Provisorium i 1925 skal jeg ikke undlade at anerkende; de var af en ganske anden Karakter end de, der den Gang blev fremsat af det daværende ærede Medlem Hr. N. Neergaard under Debatten her i Tinget umiddelbart efter Rigsdagens Sammentræden; jeg finder de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen fremsatte, fuldt ud rigtige, og jeg kunde blot ønske, de var blevet fremsat i 1925 i Stedet for de af den nuværende højtærede Finansminister fremsatte.

Men endvidere skal Arbejdets Karakter samt vedkommende Fags eller Virksomheders Konkurrenceevne og hele økonomiske Stilling tages i Betragtning. Det vil sige, at ikke alene en Branches, ikke alene et Fags, men en enkelt Fabriks økonomiske Tilstand skal lægges til Grund ved Udmaalingen af Lønnen til vedkommende Fabriks Arbejdere. Det siger sig selv, at en saa uhyrlig Bestemmelse kan vi ikke have med at gøre; men da vi jo altsaa ogsaa paa anden Maade er uenige med det ærede Medlem Hr. Dahlgaard om permanent Voldgift, kan det maaske siges i denne Forbindelse at være underordnet.

Der er endnu den Ting at bemærke, at det foreliggende Forslag om tvungen Voldgift maa siges ikke at have den allerringeste Værdi, ikke den fjerneste. Alt, hvad Forslaget tilsigter, vil jo nemlig til sin Tid kunne ske, endogsaa lettere uden dette Forslags Vedtagelse. Man opstiller nemlig her i Forslaget en hel Mængde Betingelser for, at Rigsdagen skal kunne vedtage en Lov om tvungen Voldgift i en Arbejdskamp; medens i Øjeblikket enhver Statsminister naturligvis naar som helst under en omfattende Arbejdskonflikt kan gaa til Rigsdagen og indhente dennes Samtykke til Gennemførelse af en Lov om tvungen Voldgift under den eventuelt standende Kamp, saa opstilles der her i Forslaget en lang Række Betingelser, der først skal opfyldes, forinden et saadant Skridt kan foretages, og at det skulde frembyde en lettere Adgang til Voldgift, det kan jeg — det maa jeg desværre bekende — ikke se.

Man siger, at naar Forligsmanden, efter at have forsøgt at mægle, har erklæret sig ude af Stand til at fremsætte nye Mæglingsforslag, eller naar et fremsat Mæglingsforslag er blevet forkastet, og naar Forligsinstitutionen anser en fornyet Indgriben fra dens Side i Konflikten for formaalsløs, og naar man har prøvet frivillig Voldgift, men Parterne har nægtet at bøje sig herfor, og naar derefter meget omfattende Samfunds-